

Przedpłata
w Krakowie:
 rocznie zhr. 16.—
 kwartalnie „ 4.—
 miesięcznie „ 1.35
 Za odnośzenie ct. 20
Na prowincji:
 rocznie zhr. 20.—
 kwartalnie „ 5.—
 miesięcznie „ 1.70
Za granicą:
 miesięcznie zhr. 2.—
 Numer zwykły 8 ct.
 Niedzielną 10 ct.

GŁOS NARODU

Wychodzi codziennie, z wyjątkiem dni poświęconych o godzinie 9 rano.

Ogłoszenia:
 Za wiersz 6 ct. Od wy-
 razu w drobnych ogło-
 szeniach 1/2 ct.
 w „Nadstanie“
 Wiersz zwykły 20 ct.
 Sluby, nekrologi,
 wiersz 40 ct.
 Do działu inseratów
 upewnomocony
 Jan Strycharski.
 Rękopisów redakcja
 nie zwraca.
 Każda zmiana adre-
 su 10 ct.

Adres Redakcji:

Kraków, ul. Karmelitka 1. 22.

ZALOZYCIEL: JÓZEF ROGOSZ.

Redaktor odpowiedzialny: KAZIMIERZ EHRENBERG.

Adres Administracji:

Kraków, ul. Jagiellońska 1. 7.

Od Wydawnictwa.

Wszystkich Szanownych prenumeratorów prosimy o odnowienie przedpłaty, która wynosi:

W Krakowie:	Na prowincji:
Do końca roku . zhr. 12.—	Do końca roku zhr. 15.—
Do końca czerwca „ 4.—	Do końca czerwca „ 5.—
Na kwiecień . . . 1.35	Na kwiecień . . . 1.70
Za granicą:	
Do końca roku . . . zhr. 18.—	
Do końca czerwca . . . „ 6.—	
Na kwiecień „ 2.—	

Wszyscy nowo przystępujący abonenci otrzymają początek powieści p. t.: „Pan na Granowie“ (w formacie książkowym), pióra ś. p. Józefa Rogosza, oraz powieści, drukowanej w numerach piątkowych, p. t.: „Córka robotnika“.

Nadto wszyscy abonenci otrzymać mogą za dopłatą 40 ct. początek powieści p. t. „Książca dola“ przez Tadeusza Łęckiego.

Za każdą zmianę adresu dopłaca się 10 centów.

Pierwszy dzień parlamentu.

W sobotę, w greckim pałacu na Franzensringu w Wiedniu, rozegrała się pierwsza ceremonialna scena wielkiej parlamentarnej komedji, której przedstawienia rozłożone są na sześć lat, i w której zapewne nie braknie silnych melodramatycznych momentów. Prezes ministrów hr. Badeni wezwał do przewodniczenia liberała Proskowetza, jako rzekomo najstarszego wiekiem, p. Proskowetz wypowiedział ledwo dosłyszalnym głosem kilka banalnych frazesów o zgodzie, pstrząc swoje przemówienie najbardziej oklepanymi cytatami z podręczników szkolnych a wreszcie zawiadomił Izbę, że sądy ściągają już dwóch deputowanych, Polaka Szajera i Czecha Dyka... Ta wstępna wiadomość była szczególnie charakterystycznym początkiem nowego okresu pracy nietykalnych przedstawicieli ludu. Obrzęd ślubowania poselskiego dopełnił reszty posiedzenia. Wytworna sala zamieniła się na chwilę w wieżę Babel. Słowo „ślubuję“ powtarzane było w niemieckim, czeskim, polskim, słowenskim, kroackim, serbskim, rumuńskim i włoskim języku — a silny akcent z jakim było wypowiedziane brzmiał jak zapowiedź przyszłych walk o narodowe prawa. Posłowie stawili się w pełnym komplecie; brakowało bardzo niewiele; z tych którzy się nie stawili większość usprawiedliwiła swoją nieobecność. Pomiędzy nieliczną garstką, która nie dała o sobie znaku życia, widnieją na czele trzy piękne polskie nazwiska... Posłowie Błażowski, Giżowski, Horodyski stwierdzili, że szlachcie polski nie jest od tego, aby się włączył po wiedeńskich parlamentach i zaznaczyli wybitnie rolę, jaką oczywiście stale odgrywać będą w parlamencie i w Kole polskim. Pp. Błażowski i Giżowski, wybrani po raz pierwszy, nie byli nawet ciekawi zobaczyć jak parlament wygląda... a może przy nawale zajęć gospodarskich i towarzyskich zapomnieli, że w sobotę zaproszeni byli na „jakieś tam posiedzenie“...

W klubach parlamentarnych panuje za to już czynne życie polityczne; stronnictwa przechodzą okres formowania się. Dawny najpotężniejszy klub Hohenwarta rozbił się już na pięć stronnictw. Posłowie polscy są już w czterech stronnictwach. Lewica dawna jest źródłem dwóch stronnictw. Niemiecko-narodowa partja rozdziela się już także na dwa obozy. Jedni tylko chrześcijańsko-socjalni antysemita i Młodoczesi stanowią silne, solidarne, wzmożone potężne stronnictwa; oba kluby mają tylko po jednej parszywej owieczce, której się wstydzą: Chrześcijańsko-socjalni mają swego Mitter-

mayera, Młodoczesi Vaszatyego. Solidarni są także socjaliści, mała jednak liczba głosów jaką rozporządzają zmusza ich będzie do szukania sojuszników, gdzie się tylko da, aby jakąś akcją rozpocząć. Zaraz w sobotę odbyło się posiedzenie „związku socjalno-demokratycznego austriackiej Izby poselskiej“, w którym wzięli udział trzej radykalni Rusini, pięciu nieuwieczonych stojałowczyków i — o dziwo! — trzej ludowcy polscy, którzy zaczynają wysoce komiczną grać rolę w parlamencie wędrując z posiedzenia najskrajniejszej frakcji socjalistów na posiedzenia najkonserwatywniejszego Koła polskiego. Dr Winkowski okazał brak wszelkiego taktu politycznego i wszelkich kwalifikacyj choćby do prowadzenia tylko tych dwóch włóścian, którzy mu się z zaufaniem powierzyli, jeżeli włązi jak Piłat w Credo pomiędzy Daszyńskiego, Danielaka i Okuniewskiego. Związek socjalistów wspólnie z „gośćmi“ postanowił zbierać po Izbie podpisy na wniosek „postawienia hr. Badeniego w stan oskarżenia“. Trudno się dziwić Danielakowi i Okuniewskiemu, że jednak p. Daszyński, który chce być przeciw traktowany jako poważny poseł, daje hańsę do tej przykrojonej komedji — da się jedynie wytłumaczyć tem, że chce się podnieść w oczach żyda Singera, który śmie podejrzewać Daszyńskiego, iż w nim jeszcze pozostały resztki poczucia wspólności narodowej i religijnej ze swoim społeczeństwem! Dr Winkowski na szczęście dezertował na czele swojej „partji“ przed głosowaniem ze związku socjalistów: zdaje się, że zdrowy rozsądek i instynkt Bojki nie mógł scierpieć tego towarzystwa, w jakie poseł tarnowski wprowadził uczciwych polskich chłopów...

W razie, jeśli socjalistom nie uda się „postawić w stan oskarżenia hr. Badeniego“, postawią oni rozumniejszy wniosek ustanowienia parlamentarnej komisji dla przeprowadzenia dochodzeń nad nieprawidłowościami przy wyborach; komisja ta ma być zaopatrzona nadzwyczajnymi sędziowskimi p. inoocniectwami. Nadto socjaliści postanowili zażądać od Proskowetza, aby „kategorycznie i telegraficznie“ wezwał sąd rzeszowski do uwolnienia Szajera z więzienia. W istocie przetrzymywanie w toku sesji posła w więzieniu, bez zezwolenia parlamentu, jest wypadkiem niezmiernie rzadkim, a pod względem prawnym nasuwa dużo wątpliwości, jakkolwiek władza powołuje się na to, że Szajer schwytyany został *in flagranti* tj. w chwili czynu, co niebardzo stoi w zgodzie z argumentem, że dlatego trzymamy być musi w więzieniu śledczym, aby nie porozumiewał się ze świadkami. Po za temi ogólnie politycznymi sprawami, mają zamiar socjaliści wystąpić z szeregiem wniosków i projektów natury społeczno-ekonomicznej. Sprzymierzeńcy socjalistów: stojałowczy i obyliby pierwszą sesję w Czaczcy, na której jedli kapłona i śpiewali wesołe piosneczki. Ks. Szponder też jadł i też śpiewał; na rachunek przyszłego uwolnienia od kłatwy ks. Stojałowskiego widocznie, bo jak żydzi głoszą, ks. Stojałowski oddaje ks. Spondrowi pisemka, a sam jedzie do Rymu, aby się „jako tako“ z biskupami pogodził! Pogłoska o tem, jakoby Stojałowczycy połączyli się mieli w parlamencie z chrześcijańsko-socjalnym stronnictwem, jest tendencyjnym wymysłem korespondenta *Czasu* i jakiegoś wiedeńskiego reportera. Stojałowczycy nigdy dalej nie stali od antysemitów i nigdy bliżej socjalistów jak w tej chwili.

Konserwatyści niemieccy połączyli się wszyscy z partją katolicko-ludową wbrew gwałtownej opozycji hr. Falkenhayna, który pragnął, aby katolicycy posłowie mniej służyli sprawie katolicyzmu, a więcej sprawie szlachty. Na szczęście hr. Falkenhayn pozostał ze zdaniem swoim odosobniony; a katolicka partja ludowa, zbliżona niezmiernie do partji chrześcijańsko-socjalnej, a różniąca się od niej jedynie klerykalnym zabarwieniem (podczas gdy chrześcijańsko-socjalni stoją przedewszystkiem na ekonomicznym gruncie i mają bardziej świeckowo-wolnomyślny charakter) — tworzy silną organizację złożoną z 40-tu członków. Prezesem jest baron Dipauli, wiceprezesami Fuchs, ksiądz Karlon i Ebenhoch. Chrześcijańsko-socjalni antysemita wybrali prezesem Luegera, wiceprezesami księcia Lichtensteina i dra Gessmanna, sekretarza-

mi Axmanna i redaktora Verganiego. Do klubu chrześcijańskiego socjalnego należy 26 członków. Słownicy katolicycy wahają się, czy mają wstąpić do partji Dipauliego czy też do formującego się południowo-słowiańskiego klubu. Włosi katolicycy zrobili już wybór na rzecz narodowego stronnictwa i tworzą wraz z liberalnemi Włochami klub włoski. Rumuni utworzyli klub rumuński. Dep. Stefanowicz postanowił nie wstępować do żadnej organizacji i działać jako dziki. Schönererianie kokietują niemiecką partję ludową; w razie gdyby kokietowanie odniosło jakikolwiek praktyczny skutek, wszystkie umiarkowane żywoły niemieckiej partji ludowej przejdą do partji chrześcijańsko-socjalnej, zostawiając na łup Schönerera całą „niefałszowaną“ filiprukską niemieckość.

Lewica podzieliła się już na wiernokonstytucyjną większą własność, która pójdzie za rządem i na niemiecko-postępową partję. Nie jest rzeczą wykluczoną, że może się jeszcze utworzyć osobna frakcja Niemców czeskich, w razie gdyby liberalni posłowie innych krajów nie zajęli wobec rządu stanowiska opozycyjnego. W tej sprawie z Niemcami czeskiemi prowadzi rokowania komisja złożona z Mauthnera, Koppa i Prombera. Tłem rokowań jest sensacyjny artykuł *Bohemia* zdający sprawę z rozmowy, jaką o sytuacji parlamentarnej korespondent tego dziennika miał z hr. Badenim. Hr. Badeni oświadczył mianowicie, że pragnąłby widzieć liberałów w większości i przykroby (?) mu było, gdyby liberalni przegrać mieli sprawę; wszystko jednak zależy od liberałów. W większości muszą być Czesi i muszą otrzymać rozporządzenia językowe, według którego każdy urzędnik Niemiec w Królestwie Czeskiem musi w przeciągu 7 lat nauczyć się po czesku. Jeżeli Niemcy liberalni pogodzą się z tą myślą, niechaj wejdą do większości a Młodoczesi z pewnością pomogą im w utrzymaniu dzisiejszej bezwyznaniowej (hr. Badeni użył wyrazu: „woinej“) szkoły. Jeśli się żydowscy liberałowie rozgrymaszą, hr. Badeni z bólem serca będzie się musiał zwrócić do stronnictw katolickich... Jeśli ta rozmowa jest prawdziwa, w ładnym świetle stoją sympatje polityczne hr. Badeniego...

O niedzielnej posiedzeniu Koła polskiego, na które zaproszono wszystkich posłów polskich z Galicji, z wyjątkiem Daszyńskiego i Kozakiewicza (czy wypadało robić wyjątki), przysłała nam nasz wiedeński korespondent list następujący:

Pierwsze posiedzenie Koła polskiego.

Wiedeń d. 28 marca.

(List oryginalny Głosu Narodu).

(3) Koło polskie odbyło dziś w południe, w celu ukonstytuowania się, pierwsze posiedzenie, o czem zawiadomiono wszystkich posłów polskich. Specjalnych zaproszeń nie rozesłano. Trzej posłowie polskiego stronnictwa ludowego: dr Winkowski, Bojko i Krempla przybyli na posiedzenie Koła polskiego, natomiast stojałowczyki przysłali na ręce przewodniczącego pismo, uprzejmie wystylizowane, w którym oświadcza, iż na teraz nie mogą brać udziału w obradach Koła polskiego, ponieważ wprzódy muszą się nieco bliżej rozpatrzyć w położeniu parlamentarnem. Ludowcy zaś złożyli pisemne oświadczenie, żądające zmiany statutu Koła polskiego, a mianowicie takiej, któraby nie kępowała ich działania parlamentarnego na korzyść swych wyborców. Są oni za solidarnością w sprawach narodowych, w gospodarczych zaś tylko w stosunku Galicji na zewnątrz, t. j. do innych krajów koronnych i zagranicy. We wszystkich innych atoli sprawach żądają wolnej ręki działania w stawianiu wniosków, interpelacji, przemawiania i głosowania w Izbie w interesie swoich wyborców. Ludowcy byli przez przeszło godzinę w Kole, jednak w wyborze prezydium Koła udziału nie brali.

P. dr Winkowski żądał następnie, żeby przewodniczący Koła polecił odczytać złożone pisemnie oświadczenie ludowców, czemu atoli p. Jaworski za-

dość nie uczynił, uzasadniając rzecz w ten sposób, iż ponieważ Koło polskie ma wybrać komisję dla obradowania nad statutem Koła, więc oświadczenie ludowców będzie tej komisji przekazane. Odmowa ta nie wydaje mi się ani uzasadniona, ani też w danym położeniu mądra i widocznie musiała zło zrobić na ludowcach wrażenie, skoro zaraz po otrzymaniu takiej odpowiedzi, prosząc Koło o odpowiedź na swe oświadczenie w przeciągu ośmiu dni — wynieśli się z Koła.

Prezesem Koła wybrano jednogłośnie p. Jaworskiego, zastępcą prezesa p. Jędrzejowicza, sekretarzami pp. Pastora i Merunowicza. Obydwaj prezesowie dziękują Kołu za zaufanie. P. Jędrzejowicz uważa swój wybór jako wyraz ciągłości polityki Koła spodziewając się, że ta polityka pójdzie i nadal w duchu solidarności i narodowych dążeń.

Do komisji parlamentarnej wybrało Koło pp. Dawida Abrahamowicza, hr. Pinińskiego, hr. Dzieńduszyckiego, dra Rutowskiego i dra Madeyskiego. Obecny na posiedzeniu uowo mianowany członek Izby panów Mieczysław hr. Borkowski żegna Koło. P. dr Weigel stawia wniosek, żądający zmiany statutu Koła polskiego, powołując się, iż już w grudniu zeszłego roku członkowie klubu lewicy sejmowej taki wniosek czynili. Obecnie stojąc na gruncie solidarności Koła ponawia mowca w swoim i swoich ściślejszych przyjaciół politycznych ten wniosek, proponując ze swojej strony jako członków komisji dla rewizji statutu pp. dra Rutowskiego, dra Lewickiego i dra Sokołowskiego. Komisja ma w przeciągu ośmiu dni zdać sprawę z swojej czynności. Przew. Jaworski sądzi, że wybór komisji po przyjęciu wniosku powinien się odbyć na najbliższym posiedzeniu Koła. P. hr. Dzieńduszycki oświadcza, iż będzie głosował za wnioskiem, lecz tylko w przeświadczeniu, że komisja przedsięwzięcie zmiany bez naruszenia solidarności.

P. Chrzanowski i hr. Piniński oświadczenia się w podobnym duchu za wnioskiem. Przew. Jaworski wolałby, żeby w wniosku zamiast terminu ośmiodniowego umieścić „w jak najkrótszym czasie”. Koło polskie przyjmuje znaczną większością głosów wniosek dra Weigla.

Tu podnieść należy, iż frakcja liberalna Koła polskiego odbywała przedtem kilka narad poufnych w sprawie zmiany statutu Koła. Koło uchwała odbyć posiedzenie w przyszły wtorek w celu wybrania komisji dla zmiany statutu Koła. P. dr Kozłowski wnosi, żeby Koło wybrało osobną komisję, któraby się zajęła rozpatrzeniem i przeprowadzeniem ważniejszych wniosków Sejmu galicyjskiego, mianowicie wniosków dotyczących regulacji rzek, ubezpieczenia przymusowego, dostawy zboża dla armji, kwestji podwód i t. d. Jeśli się te wnioski urzeczywistnią, polepszy się niezawodnie gospodarstwo stanu kraju a tem samem wytrąci się też broń z ręki skrajnej agitacji. Koło uchwała i ten wniosek z dodatkiem, iż komisja ma być wybrana także na najbliższym posiedzeniu Koła.

Panamska recydywa.

„Gdybym przypadkiem nie wrócił do domu o 7-ej, przyslij mi obiad do... „Mazas“, (jest to nazwa znanego więzienia paryskiego) mówił do żony deputowany Izby francuskiej, wychodząc rano z mieszkania. Rzecz działa się na szpaltach któregoś z humorystycznych pism paryskich, w czasie pierwszego odkrycia panamskiego skandalu. Francuzi żartować muszą zawsze i ze wszystkiego, żartowało więc i owo humorystyczne pismo wtedy, kiedy genjusz Francji ręce łamać chyba musiał w rozpacz. Żart ten jednak, jak każdy żart, zawierał w sobie wielką ilość prawdy: nad znacznym zastępem francuskiego politycznego świata zawisła bowiem już w pamiętnym roku 1892 niepewność i obawa nieporządanej styczości z sędzią śledczym. Wiadomo, w jaki sposób straszna chmura ominęła wtedy niespokojne snmienia: posiadacz straszliwej tajemnicy, słynny na cały świat Arton, niewyjaśnionym dotąd sposobem zniknął z oczu francuskiej policji. Ale o prawdzie przysłówia, według którego „oliwa zawsze, prędzej czy później, na wierzch wyjdzie“, wątpić nie wolno. Od czasu aresztowania go w ubiegłym roku w Budapeszte, Arton zawisł znowu, jak miecz Damoklesa, nad honorem francuskiego parlamentu, straszliwie nadszarpanym, jak wieść niesła, treścią będącej w jego posiadaniu listy. Czas jakiś trwała wątpliwość i niepewność, ostatnia nadzieja ratunku: „czy Arton zechce, czy nie zechce mówić?“, przysła i ona nareszcie przed miesiącem, po wizycie panamskiego pośrednika u sędziego. Tragiczny skandal odżył nanowo, dla wmieszanych weń, a nieznanych jeszcze osobistości zabrzmiął ponownie, teraz już nie zostawiając najmniejszej iskry nadziei, trąby grające na sądny dzień. Jak przed czterema laty, ponure mury „Mazas“ napełnia się wybrańcami narodu, przewiezionymi w nie z pałacu burbońskiego.

Jakiż głęboki tragizm tkwi w tej panamskiej recydywie! Jakże potężną i niemal żywiołową wydaje się owa sprawiedliwość, która jak istne tragiczne starożytne *fatum*, jakby z pod ziemi, dziwną zycia ironją z ręki samego głównego truciela wychodząc, dosięga niezwalczoną ręką tych, którym się już zdawać mogło, że hańba ich pozostanie ukryta przed światem! Jak dziwne zaiste koleje przechodziła ukryta w papierach Artona smutna prawda, i jak każde jej zawikłanie, gmatwające na pozór sprawę, jakby nadziemską logiką prowadziło tam jednak do jednego celu: by sprawiedliwości stało się zadość!

Zdaje się, że tym razem stanie się jej ostatecznie zadość. Pierwsze urzędowe oskarżenia, wyniesione na podstawie ostatnich zeznań i dokumentów Artona, padły w parlamencie francuskim. Minister sprawiedliwości Darlan, uprzedzając zapowiedzianą interpelację, przedłożył prezydentowi Izby pismo prokuratora jeneralnego Rzeczypospolitej, żądające dozwoleń na ściganie sądowe z powodu przekupstwa deputowanych: Antide Boyer, Henryka Maret i Alfreda Naquet. Takie samo żądanie nadeszło także do Senatu, gdzie dotyczy osoby byłego deputowanego, obecnie senatora (z dep. Haute-Saone) Levreya. Pismo jeneralnego prokuratora Bertranda zawiera pierwsze urzędowe przedstawienie stanu sprawy i złożonych na jego udowodnienie dokumentów. Odnosne ustępy warto też w całości przytoczyć. Oto one:

„Wytoczone Artonowi z powodu zarzutu przekupywania funkcjonariuszy śledztwo wykazało, że obwiniony miał sobie przez barona Reinacha powierzzone zadanie przeprowadzenia w roku 1888 w parlamencie ustawy, upoważniającej towarzystwo panamskie do emisji obligacji i że na ten cel otrzymał do osobistego rozporządzenia około dwu milionów franków. Arton zeznał, że część tej sumy użył na przekupienie członków parlamentu i że w niektórych wypadkach tymże pieniądze były wprost, w innych przez pośredników doręczone. — Co się tyczy osób, którym odosne kwoty wręczono wprost, to skonfiskowane papiery, w związku z zeznaniami Artona, dostarczają wiarogodnych poszlak, zwłaszcza gdy będą uzupełnione śledztwem. Między innymi papierami znajdują się mianowicie: 1) książeczka notatkowa Artona, skonfiskowana w roku 1892 w jego paryskim mieszkaniu, zaraz po jego ucieczce; 2) Lista, zestawiona przez Artona, a znalezione w 1892 u niejakiego Deschamps; 3) Notatki Artona z roku 1888, przywiezione świeżo z Londynu przez sędziego Poittevin'a. Ostatnia ta książeczka zawiera w formie sumarycznej listę nazwisk członków parlamentu, którym Arton faktycznie wręczył sumy pieniężne, oznaczone dokładnie obok nazwisk. Zgodność tych dat w dokumentach nadaje im charakter poważnych materiałów dowodowych...“

O przebiegu sprawy w parlamencie donoszą: Gdy prezydent Izby Brisson pismo powyższe, zakończone żądaniem wydania wymienionych wyżej deputowanych, odczytał i zapytał Izbę, kiedy odosna komisja ma się zająć jego załatwieniem, w sali panowało już najwyższe wzburzenie. Rozległy się okrzyki: „zaraz, natychmiast!“ Posiedzenie przerwano, by przystąpić do wyboru komisji. Ruch przeniósł się na korytarze. Posłowie, stojąc grupami, rozprawiali żywo. W jednej grupie oskarżony Maret wielkim głosem protestował przeciw oskarżeniu. Boyer ukazał się nieco później, gdyż był poprzednio u sędziego śledczego; oświadczył, że z Artonem miał tylko taki stosunek: Arton zeskontował mu w nagłej potrzebie wpaksel na 3000 franków, którego on nie mógł wprowadzić w dniu płatności uiścić, ale spłacał go ratami miesięcznymi po 50 fr. aż do chwili, kiedy Arton zbiegł. Trzeci oskarżony, Naquet, jak wiadomo, uciekł przed kilku dniami. Tymczasem biura Izby dokonały wyboru komisji, złożonej z jedenastu członków. Dziewięć z nich należały do skrajnej lewicy, a tylko jeden jest umiarkowany.

Już skład komisji pozwalał przewidywać, że sprawa będzie prowadzona ostro i bezwzględnie. Rozpocząwszy natychmiast obrady, postanowiono na przód przed powzięciem uchwały wysłuchać ministra sprawiedliwości i jeneralnego prokuratora. Rozprawy trwały długo, a ograniczenie oskarżenia do trzech osób poddano odrazu ostrej krytyce. Żądano także przedłożenia komisji wszystkich aktów sprawy, czyniąc o tego zależnem powzięcie jakichkolwiek postanowień. Postawiono wreszcie wniosek o wyznaczenie, podobnie jak w roku 1892, parlamentarnej komisji śledczej dla zbadania sprawy. Minister sprawiedliwości oświadczył w komisji, że śledztwo wykazało dotychczas trzy kategorie winnych: a) byłych deputowanych, b) obecnych deputowanych, przekupionych zapomocą pośredników i c) takich, którzy wzięli pieniądze wprost od Artona. W danej chwili idzie tylko o ostatnią kategorię. Następnie na zapytanie oświadczył Darlan, że liczba skompromitowanych posłów w wynosi piętnastu. Dowody może minister złożyć dopiero po zasięgnięciu opinji prokuratora.

Tymczasem około 7-mej otwarto na nowo posiedzenie Izby. Wszystkie miejsca zajęte, znajdują się także na sali posłowie Boyer i Maret. Brisson zawiadamia, że komisja chce jeszcze dziś o 10 wieczór zdać Izbie sprawę. Gdy się temu część posłów sprzeciwia, następuje głosowanie i załatwienie sprawozdania jeszcze w sobotę uchwalono 298 głosami przeciw 246. Opozycja przyjmuje uchwałę oznakami radości.

Po dziesiątej w nocy rozpoczęło się posiedzenie pełnej Izby. Na korytarzach obiega pogłoska, że większość komisji oświadczy się przeciw żądaniu prokuratora, jeśli komisja nie otrzyma dostatecznych wyjaśnień i dowodów. W naprężeniu oczekuje Izba sprawozdania. Ukazuje się wreszcie referent sprawy, dep. Goujon i oświadcza, że komisja nie może dziś złożyć Izbie sprawozdania, gdyż niektóre dokumenty, przyręczone jej przez ministra, nie znajdują się obecnie pod ręką. W izbie powstaje hałas, słychać krzyki oburzenia i szydercze śmiechy. Goujon opowiada, że akta artońskie zamknięte są w żelaznej szafie, od której klucz posiada urzędnik, który w tej chwili jest w swem mieszkaniu na wsi i niepodobna go odnaleźć. (Nowe okrzyki). Zabierali głos jeszcze: minister sprawiedliwości i obaj oskarżeni Boyer i Maret. Następnie 300 głosami przeciw 228, a wśród protestów radykalnych posłów, uchwalono odłożyć posiedzenie do poniedziałku. Deputowani rozeszli się wśród okrzyków: *cherchez la clé* (szukajcie klucza!)

Komisja senatu uchwaliła jednogłośnie nie wydawać tymczasowo senatora Levreya, lecz czekać uzupełnienia śledztwa.

Taki był przebieg pierwszego „dnia sądu“ w parlamencie. Jak widzimy, zakończył się epizodem niemal komicznym i pozostawił całą sprawę w niepewności. Niewiadomo przedewszystkiem, czy rząd zamierza wydać Izbie dokumenty, żądane przez komisję, i czy w ogóle zgodzi się na to, by parlament zajął się dalszem śledztwem. Jest jeszcze jedna sprawa, której znaczenia dotychczas z powodu braku wiadomości oznaczyć nie można; jest to kwestja dymisji sędziego śledczego Poittevin'a. Na ostatnim posiedzeniu Izby sensacją obudził oświadczenie ministra Darlana, że kiedy Poittevin chciał z nim mówić, on go nie przyjął, by „nie dać pola do niewłaściwych komentarzy“. Czy to się ma odnosić do powodów dymisji, czy tylko do samej sprawy Artona, nie wiadomo także. Taki powiew skandalu zawisł nad paryskim politycznym światem, że i tu obawiają się mimowoli wykrycia nowego nadużycia.

Postawieni w sobotę w stan oskarżenia trzech deputowani, należą wszyscy do skrajnej lewicy. Donoszą też, że między radykalnymi partjami daje się uczuć rozgoryczenie na rząd, że między nimi poszukał (na początek tylko, jak mówią,) pierwszych „ofiar“, na szwank narażając radykalistyczną godność. Boyer, co więcej, należy do obozu socjalistów i był wybrany na posła w Marsylji. Maret jest naczelnym redaktorem pisma *Radical* i pełnym talentu dziennikarzem. Zbiegły wreszcie Naquet jest wybitnym mówcą i smutnie znany jako twórca ustawy o rozwodach. Senator Lewrey był poprzednio deputowanym. Piąty wreszcie już oskarżony na skutek ostatnich zeznań Artona, był deputowany Saint Martin, o którym w sobotę donoszono, że „ratował się“ ucieczką, ukazał się w sobotę po południu u sędziego śledczego.

Z KRAJU.

Bobowa d. 27 marca.

(List oryginalny Głosu Narodu).

Żydzi, żydzi i jeszcze raz żydzi.

Nie mamy słów wdzięczności i uwielbienia dla *Głosu Narodu* za jego obronę naszej polskiej ziemi i wszystkich nas Polaków przed żydami. Oby jak najprędzej i inne polskie pisma też samą energiczną poszły drogą! Oby nie żałowały kiedyś, że zapóźno, bo żyd to gorszy nieprzyjaciel niż Turek, Prusak i Moskal.

Bobowa, dawna kollegiata, mająca dotąd dwa kościoły, dwóch księży, lekarza, szkołę, stację kolei żelaznej, aż roi się od żydostwa. Skąd oni się tu w takiej liczbie biorą? Niewiadomo. Pełno ich wszędzie. Nie wszyscy są tutejszymi. Przychodzą, uciekają, chronią się tu, Bóg wie skąd: z Rosji, z Królestwa Polskiego, z Niemiec, z Węgier, z Siedmiogrodu, z całego świata! Nikt ich nie kontroluje, nie pyta co robią, z czego żyją, czem zarobkują, dość, że żyją, mnożą się skądś odrazu z pejsami jako dorośli, niszożą kogo się da wódką, pseudo-winem, lichwą i rządzą miasteczkiem jak jakim Betleem lub Nazaretem. Oni w liczbie kilkunastu są radnymi miasta, zbierają nie siejąc ani orząc, oni, przy pomocy coś czterech zginiłych katolików, wypowiedzieli wojnę tutejszemu najzaniejszemu kapłanowi, kanonikowi i proboszczowi ks. Antoniemu Mamakowi, za to, że parafjan swoich znakomicie i skutecznie odwozi od pijaństwa. Oni starają się o to, aby najuboższy człowiek, jeżeli jest katolikiem, a umie buty załatać lub zacerować surdut, zaraz płacił podatek, choćby jego żona i dzieci nie

